

Culoare și magnitudine orchestrală la Ateneul Român

Rar mi-a fost dat să ascult un concert simfonic care prin conținutul programului lui, să se încadreze mai bine și atât de confortabil, în ceea ce lumea în general îl numește "de muzică grea".

De aceea mărturisesc că, deși de la audiență a trecut ceva timp – el având loc pe 23 iunie – tot nu m-am dumirit asupra scopului urmărit de cei ce l-au conceput astfel, asta dacă a existat vreunul. Și dacă da, atunci sunt tentată să cred, sau cel puțin să sper, că el a fost motivat de ideea unei dedicații destinată profesioniștilor, singurii de altfel în măsură să guste în deplinătate cele trei lecții de orchestrație.

E drept că toate cele trei partituri au avut în comun compozitori de valoare, reprezentativi pentru școlile din care provin, compozitori care au pedalat în scrierile respective, mai mult pe acea jumătate din ceea ce definește muzica, de care se știe că este în egală măsură știință și artă, respectiv pe știință, ceea ce mie ca muzician chiar nu mi-a displicut. Pentru că așa, în fine, am putut urmări pe îndelete și cursiv, într-un splendid lăcaș de artă și nu într-o sală de curs a Conservatorului, modul ingenios în care trei temperamente distincte au folosit în travaliul lor orchestral, stiluri diferite de tratare a tuturor instrumentelor: de suflat – în special alămurile, de coarde – în special a celor grave și aproape a întregului compartiment de percuție și asta, într-

o gamă de nuanțe predilecte pentru forte și fortissimo, și cu foarte fine inserții în motive ritmice și melodice ce amintesc fie și vag, de naționalitățile lor.

Concertul a început cu "Semnale" de Adrian Iorgulescu, o interesantă piesă simfonică în 5 secțiuni, bazată pe o structură modală, piesă a cărei "*Scriitură orchestrală, de virtuozitate, alternează zonele de masivitate cu cele de transparență, contribuind la crearea unui impact auditiv pregnant, ceea ce conferă întregului sonor o expresie directă și frustă, precum și o notă de relativă accesibilitate*" după cum o caracterizează chiar compozitorul.

Au urmat "Concertul în Sol major pentru pian și orchestră" de

Alexandra Siloce

Maurice Ravel, tălmăcit de Alexandra Siloce, și "Simfonia nr. 2 în Re major" de Jean Sibelius. În Ravel, pianista, prin abordarea ei mai mult cerebrală, s-a încadrat perfect în tonalitatea întregii serii, dezvăluind stăpânirea unei tehnici solide, care însă în pofida tușei calde și catifelate pe care îl deține, a acoperit puțin prea mult pasajele de transparență, cu tentă lirico-jazzistică, și așa nu prea numeroase, inducându-mi în acest fel senzația că tocmai am asistat la o

premieră, nicidecum la un concert pentru pian, deloc străin mie. Mi-a plăcut însă și m-a amuzat copios, totala ei detașare de vădita insistență a dirijorului de a o conduce, nu că ar fi avut nevoie de așa ceva.

Cât privește Simfonia de Siberius, pot spune că a răsunat eroic și glorios sub bagheta dirijorului Mark Laycock care a subliniat, ca și în cele două lucrări care au precedat-o, tocmai nuanțele puternice, mai mereu în crescendo, relevând o virtuozitate aparte, ce în nici un caz nu îi poate fi contestată.

A și avut un partener pe măsură, în Orchestra Filarmonică "George Enescu" – excelentă și într-o formă de zile mari, care s-a aflat în elementul ei pe tot parcursul serii, strălucind în zona monumentală a nuanțelor pe care le-a creionat cu omogenitate și rară vioiciune fuzionând cum nu se poate mai bine cu viziunea atât de explicită a dirijorului.

În fine, concertul de la Ateneu din seara zilei de 23 iunie a fost unul interesant, original, viguros, un concert mai mult pe gustul profesioniștilor dar prea bogat în sonorități ample pentru melomanii obișnuiți. Personal, cred că fiecare din compozițiile incluse în program ar fi avut doar de câștigat dacă erau prezentate (cântate) în compania unor partituri mai lirice, mai cantabile, mai cunoscute, dacă nu pentru altceva, măcar pentru contrastul atât de necesar unui echilibru.

Una peste alta, concertul simfonic s-a bucurat de aprecieri, a fost aplaudat pe măsură și s-a înscris în rândul celor care rămân în memoria auditoriului prin culoare, inedit și magnitudine orchestrală.

Doina MOGA

Trio Axis Mundi

În arhitectura confortului conferit de un public interesat, bine format și numeros, am urmărit cu vie atenție audiența unor titluri de valoare din muzica românească în interpretarea trioului instrumental clujean Axis Mundi, într-un recital organizat sub sigla Muzeului Național George Enescu, derulat la Aula Palatului Cantacuzino, în seara zilei de 28 iunie 2016.

Compoziții Trioului Axis Mundi sunt Eva Butean la pian, Radu Dunca la vioară și Aurelian Băcan la clarinet.

Pianista Eva Butean are distincție și o nobilă expresie corelată, dacă pot spune așa, de o surâzătoare muzicalitate. Eva Butean trece dezinvolt și cu măiestrie și în sonoritățile desprinse de pe claviatură are vigoare și o condiție artistică

de certă determinare. Eva Butean, de la o lucrare în care este solo, la alta unde apare în duo, configurează adevărate climate sonore personalizate, conștientă și totalmente degajată în această atitudine, eficientă și dinamică.

Violonistul Radu Dunca dispune, muzical vorbind, de forță umană, fizică și morală și de o o anumită autoformație profesională de toată admirația. În evoluțiile sale cu vioara el definește o multitudine de policromii timbrale pe tastă și prin vibrațiile condiționate de arcuș. În mod natural, Radu Dunca este un virtuoz al viorii și în arta sa apare un sens al premoniției că viitorul tehnicilor de maniabilitate la vioară va descinde în evidența proprie farmecului care măgulește în același timp și ochiul și spiritul ascultătorilor ca răsunet de simpatie și fantezie totodată. Mai trebuie spus aici despre cât de prezent este Radu Dunca în fervoarea tensiunilor sau luminozităților,